

Arrest

nr. 107 029 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chiniot. Op 2 december 2005 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde een Ahmadi te zijn die omwille van religieuze redenen juridisch vervolgd werd in Pakistan. In maart 2006 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd later in beroep gevolgd. Op 16 december 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou nog steeds persoonlijk vervolgd worden. Tevens zou uw zoon en uw neef aangeklaagd worden. Heel uw gezin diende jullie huis te ontvluchten. U liet een tracing door het Rode Kruis uitvoeren, maar ook zij konden uw gezin

niet terugvinden. U zou sinds juni of juli 2011 niets meer vernomen hebben van uw zoon, dochters en echtgenote. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: zakenkaartje, aanvraag en antwoord op tracing, de klacht tegen uw familie (en vertaling), een kopie van uw identiteitskaart, een brief van de Belgische Ahmadi-gemeenschap en een omslag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel uw bewering een Ahmadi te zijn aannemelijk is (zie o.a. de brief van uw gemeenschap die een algemene inhoud heeft) en hoewel het CGVS aanvaardt dat individuele Ahmadies potentieel problemen kunnen hebben in Pakistan, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Deze vrees is tweeledig. Vooreerst beweerde u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag dat u aangeklaagd werd wegens religieuze redenen. Tijdens deze eerste asielaanvraag werd er reeds gewezen op uw weinig geloofwaardige verklaringen aangaande deze aanklacht en dit wordt verder bevestigd tijdens uw tweede asielaanvraag. Hoewel deze aanklacht tegen u ondertussen bijna 10 jaren geleden werd ingediend, kunt u geen enkel nieuw document hierover voorleggen, terwijl u wel in staat was een juridisch document betreffende de aanklacht tegen uw zoon neer te leggen (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook bleek duidelijk uit uw verklaringen uw volledige disinteresse in deze zaak. U had geen idee van de stand van zaken in deze aanklacht, of wat er al gebeurd was (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw enige excuus hiervoor, dat u hier in België bent en niet in Pakistan, is zeker onvoldoende. U kon zelfs niet zeggen of u al veroordeeld was of misschien vrijgesproken. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering juridisch vervolgd te worden in Pakistan.

Ten tweede verklaarde u dat uw gezin al bijna twee jaar verdwenen is; zelfs het Rode Kruis kon hen niet opsporen. De reden hiervoor was een aanklacht waarin uw zoon en neef betrokken waren en waarvan u een kopie voorlegde. Er kunnen echter enkele opmerkingen gemaakt worden over dit document. U verklaarde immers herhaaldelijk dat uw officiële naam M. K. is (dit bleek ook uit uw identiteitskaart) en tevens stond u bekend onder de bijnaam S. Fine Arts (gehoorverslag CGVS p. 2). Uit de aanklacht blijkt echter dat de persoon waarvan u beweert dat het uw zoon is, als vader K. A. heeft, wat dus niet overeenkomt met uw identiteit. Uw verklaring hiervoor dat dit geschreven werd daar u in het buitenland zit, is ontoereikend. Tevens werd u gevraagd naar de naam van de vader van uw neef en u gaf aan dat uw neef A. H., zoon van M.N., heet, terwijl in de klacht wordt verwezen naar de zoon van N. A. Hierop gewezen verklaarde u simpelweg nooit M. N. gezegd te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Verder kon u overigens niets kwijt over deze "application". Er mag dan ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze aanklacht. Uit toegevoegde informatie blijkt overigens dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan.

Voorts kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw gezin verdwenen is. Op basis van het door u gegeven e-mailadres werd een facebookprofiel teruggevonden waarvan u aangaf dat het om uw facebookprofiel ging. Er werd u gevraagd wie S. S. is, een van uw "friends". U beweerde bij hoog en bij laag deze persoon niet te kennen (gehoorverslag CGVS p. 5). Pas nadat u op de reacties van deze persoon op enkele foto's van u gewezen werd, waaruit duidelijk een persoonlijke band blijkt (zoals "Hi pops looking cool n smarttttt i love u n misss u alot" en "looking nice papa love u n miss u so much" en "Pops whoz this . . .") gaf u aan dat het hier om uw zogenaamd vermiste zoon gaat. Deze reacties werden echter nog gepost nadat u beweerde dat uw gezin verdwenen was en u geen contact meer met hen had. Ook uit het facebookprofiel van S. S. blijkt duidelijk dat hij zelfs recent nog actief was op Facebook. Tevens blijkt hieruit dat uw zoon woont en werkt in Lahore en dat hij gestudeerd heeft in Montreal na zijn middelbare studies in Lahore. Het is dan ook duidelijk dat een groot deel van zijn leven in Lahore afspeelt. Daar u bij de tracing door het Rode Kruis een adres in Chiniot opgaf is het logisch dat het Rode Kruis uw familie daar niet kon vinden. Dat uit het antwoord van het Rode Kruis blijkt dat twee mensen op dat adres aangeklaagd worden, heeft dan ook niets met uw familie te maken. Toch beweerde u dat u niet juist weet waar hij is en dat uw zoon niets op facebook zou zetten waardoor hij opgespoord zou kunnen worden. Hier staat echter tegenover dat uw zoon openlijk aangeeft in Lahore te wonen en bovendien staat zijn telefoonnummer ook publiek op zijn profiel (gehoorverslag CGVS p. 6). Nergens blijkt dan ook dat uw zoon zich dient te verstoppen wegens een vrees voor

vervolging. Uw laatste argument dat u niets weet van facebook en uw account nog maar een zestal maanden bestaat, gaat ook niet op daar uit uw profiel duidelijk blijkt dat u al sinds augustus 2010 actief bent op facebook. Er kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd opgemerkt mag de authenticiteit van uw juridische documenten betwijfeld worden. Wat betreft de tracing van het Rode Kruis dient te worden opgemerkt dat u deze onder valse voorwendselen heeft ingediend, daar uw gezin duidelijk niet vermist wordt. Het zakenkaart en omslag voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier en de kopie van uw identiteitskaart wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr.

163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat verzoeker meerdere zonen heeft en dat de klacht tegen zijn zoon en neef niet ontkracht is of vals bevonden. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat het gebruikelijk is dat de naam Muhammad/Mohammed wordt toegevoegd of weggelaten bij namen. De identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij worden niet betwist. Ook aanvaardde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) dat verzoeker een Ahmadi is.

De Raad is van oordeel dat deze argumentatie niet overtuigt. Dat verzoeker meerdere zonen heeft en dat de klacht niet ontkracht of vals bevonden werd door de commissaris-generaal is geen afdoende argumentatie, aangezien de commissaris-generaal niet de klacht betwist, maar wel het feit dat een aantal namen van genoemde personen, waaronder verzoeker, in de klacht niet overeenkomen met verzoekers werkelijke naam.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat de naam Muhammed/Mohammad toegevoegd of weggelaten zou worden bij namen, kan dit niet verklaren waarom er Kamal Ahmed geschreven staat en verzoeker als officiële naam de naam Ahmed niet aangaf, en Muhammad in de verklaringen de achternaam is en in het document als voornaam aangegeven wordt. Daarnaast komt ook de naam van de vader van verzoekers neef niet overeen met hetgeen verzoeker verklaarde. Het gaat derhalve niet om een loutere weglating of toevoeging, maar wel een vermelding van verschillende namen. Verzoeker kon trouwens, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geen verdere informatie geven over de inhoud van dit document.

Daarenboven wijst de Raad er op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dit document ondersteund moet worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar hetgeen in het vorige middel daarover werd uiteengezet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker de aangehaalde vervolgingen uit zijn eerste asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt heeft en in dit verband geen nieuwe elementen aanbrengt: *"(...) beweerde u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag dat u aangeklaagd werd wegens religieuze redenen. Tijdens deze eerste asielaanvraag werd er reeds gewezen op uw weinig geloofwaardige verklaringen aangaande deze aanklacht en dit wordt verder bevestigd tijdens uw tweede asielaanvraag. Hoewel deze aanklacht tegen u ondertussen bijna 10 jaren geleden werd ingediend, kunt u geen enkel nieuw document hierover voorleggen, terwijl u wel in staat was een juridisch document betreffende de aanklacht tegen uw zoon neer te leggen (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook bleek duidelijk uit uw verklaringen uw volledige disinteresse in deze zaak. U had geen idee van de stand van zaken in deze aanklacht, of wat er al gebeurd was (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw enige excuus hiervoor, dat u hier in België bent en niet in Pakistan, is zeker onvoldoende. U kon zelfs niet zeggen of u al veroordeeld was of misschien vrijgesproken. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering juridisch vervolgd te worden in Pakistan."* De Raad schaaft zich achter dit motief.

De verzoekende partij voert in dit middel aan dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat verzoeker een Ahmadi is, wat overigens niet betwist wordt door de verwerende partij. Daarnaast blijkt volgens de verzoekende partij uit het administratief dossier (SRB: *"Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community"*, 29 maart 2013, p. 12 en p. 17) dat geen binnenlands vluchtalternatief beschikbaar is en dat zij zelfs in Rabwah niet veilig zouden zijn. Daarnaast blijkt uit de SRB: *"Pakistan, Algemene Veiligheidssituatie"* dat Amnesty International stelt dat er in Pakistan sprake is van een intern gewapend conflict. Verzoeker verwijst verder nog naar de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak *"Y en Z vs. Duitsland"* (C-71/11 en C-99/11, 5 september 2012).

De Raad is van oordeel dat waar de verzoekende partij beweert dat de commissaris-generaal niet onderzocht heeft en geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker een Ahmadi is, dit een losse bewering is die nergens concreet wordt uitgewerkt. Loutere ontkenningen van de motieven van de bestreden beslissing zijn echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Wat verzoekers argumentatie inzake het gebrek aan het bestaan van een intern vluchtalternatief betreft, is er geen toepassing gemaakt van interne vluchtalternatieven ten aanzien van verzoeker. Verder wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal erkent dat er in het noordwesten van Pakistan sprake is van een intern doch lokaal gewapend conflict. Maar hij stelde eveneens terecht vast dat verzoeker niet uit deze regio afkomstig is en dat hij daarenboven zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het arrest BONDSREPUBLIEK DUITSLAND TEGEN Y (C-71/11 en Z (C-99/11) van het Hof van Justitie van 5 september 2012 licht de toestand van de Ahmadi-gemeenschap toe. Dit arrest wijst op de wettelijke beperkingen opgelegd aan de godsdienstige activiteiten van Ahmadi en op het belang van godsdienstvrijheid als één van de fundamentele van een democratische samenleving en grondrecht van de mens.

Het Hof vervolgt: *“Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen.”* (overweging 58)

Weliswaar verwerpt het Hof het onderscheid tussen het kerngebied en andere elementen van een godsdienst(beleving), als volgt: *“Om concreet te bepalen welke handelingen kunnen worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn te vormen, is het onderscheid tussen de handelingen die een „kerngebied” („forum internum”) van het grondrecht op godsdienstvrijheid aantasten, waaronder niet de godsdienstige activiteiten in het openbaar („forum externum”) vallen, en die welke dit gestelde „kerngebied” niet aantasten, niet relevant.”*

Het Hof stelt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is als volgt: *“65 Zoals de advocaat-generaal in punt 52 van zijn conclusie heeft uiteengezet, volgt daaruit dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor de betrokken persoon kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan de betrokkene wordt onderworpen en van de gevolgen ervan.*

66 De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt.

67 Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

68 In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen.”

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Ahmadi in bepaalde gevallen het voorwerp zijn van vervolging, maar blijkt niet dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Er blijkt ook niet uit deze informatie dat de Ahmadi in Pakistan het voorwerp zouden zijn van systematische vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn zoon en neef aangeklaagd zouden zijn en dat hij (nog steeds) persoonlijk vervolgd zou worden of werd omwille van religieuze redenen. Verzoeker heeft de aangehaalde feiten van vervolging niet aannemelijk gemaakt en heeft niet aangewezen welke geloofshandelingen die hij stelde of zou stellen in zijn land van herkomst tot vervolging of ernstige schade zouden leiden.

Het neergelegde artikel (*“EU court affirms asylum for religious persecution”*, van 6 september 2012, www.dw.de/eu-court-affirms-asylum-for-religious-persecution/a-16222195) aangaande het hierboven besproken arrest, voegt niets concreet toe aan de aangevoerde vervolgingselementen die als onaannemelijk beschouwd worden en herhaalt wat de Raad over het arrest uiteenzette.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS